

Ambrus Máté

Arabica

Költőkről dadogunk egy harmadik nyelven,
nem arab, nem magyar köztes frekvencián,
ha nem jut eszünkbe egy ige vagy főnév,
te malufot dúdolsz, én a Kék rapszódiát.
Mögöttünk az Országház ezer szemével
citrinből faragott pókcsalád.
Megvetőn néz rád a mészki Kossuth,
mint aki miattad szigorítaná a migránspolitikát,
a miniszterek is félrefordított fejvel állnak,
míg a rakparthoz érünk a téren át.
A szád felé hajlok, hogy megnedvesítsem,
mert száraz, mint a kélíbiai muskotály,
intesz, hogy nálatok nem illik köztéren,
pedig megbotránkozthatná a galambokat...
A májbeteg fényben legalább az árnyékunk összeér,
mellöttünk a Duna fáradt ónixsáv,
tálcán lebeg a vízivárosi látkép:
kartondobozok, penészes kupolák.
Azt mondjuk, hogy örökké tart majd,
de tudjuk, hogy az Örökké meggondolja magát:
perforációink mentén leválunk egymásról,
ha a script doctor átírja a dramaturgiát.

Apokrif, 2025/2.